

**A C C
E P T
A R E**

JEFF VANDERMEER

Traducere din limba engleză de
BOGDAN PERDIVARĂ

ARMADA

000X: Directoarea, a douăsprezecea expediție

Puțin mai încolo, un pic prea departe: freamătul înspumat al talazurilor, izul mării, umbrele întretăiate ale pescărușilor, țipetele lor bruște, sfredelitoare. O zi ca oricare alta în Aria X, o zi extraordinară, ziua morții tale, și iată-te, stai sprijinită de o movilă de nisip, adăpostită pe jumătate de un zid prăbușit. Căldura soarelui pe chip și priveliștea amețitoare a farului, dominându-te de la înălțime, copleșindu-te cu umbra sa. Cerul are o intensitate ce nu îngăduie altceva în afara unei albăstrimi atotcuprinzătoare, ca o temniță. Nisipul lipicios licărește pe o despicătură de pe fruntea ta; simți în gură *ceva* cu gust înțepător, înecăcios, cum se prelinge.

Te simți moleșită, sfârâmată, însă o bizară ușurare e amestecată în acest regret: să străbați atâta cale, să te oprești aici, fără să știi ce se va petrece și totuși... *să te odihnești*. Să te odihnești în sfârșit. Toate planurile de demult, de la Divizia Sudică, zguduitoarea și stăruitoarea frică de a nu greși sau, și mai rău,

prețul plătit pentru asta... totul picurând în nisipul de lângă tine în mărgelușe de un roșu tulbure.

Peisajul se năpustește spre tine, se curbează din spate, ocolindu-te, pentru a-ți arunca o privire; prin anumite locuri explodează parcă în văpăi, se învolburează sau se reduce la dimensiunile unui vârf de ac, înainte de a redeveni limpede. Nici auzul nu mai e ce-a fost – a slăbit odată cu echilibrul. Și totuși se întâmplă lucrul acesta, ceva imposibil: o voce auzindu-se de peste tot, ca printr-un truc de iluzionist, și impresia unor ochi fixați asupra ta. Șoapta ți-e familiară: *Casa ta e în ordine?* Însă te gândești că acela care întreabă ar putea fi un străin și-i ignori glasul, fiindcă nu-ți place deloc ce te-ar putea paște.

Zvâcnetul din umăr de la întâlnirea din turn s-a înrăutățit acum. Rana te-a trădat, te-a făcut să sari în acea întindere de văpaie albastră, chiar dacă nu ai vrut asta. O comunicare anume, ceva declanșat între rană și flama care a venit dansând peste stufărișuri, ți-a trădat suveranitatea. Casa ta a fost rareori într-o asemenea dezordine și totuși știi că, indiferent ce te-ar părăsi peste câteva minute, altceva va rămâne, va stărui. Dispariția în văzduh, în pământ sau în apă nu este pe tărâmul acesta o garanție a morții.

O umbră se alătură celei a farului.

La scurtă vreme, se aude scrâșnetul unor bocanci și, dezoorientată, țipi:

- Anihilare! Anihilare!

Și te zvârcolești până ce-ți dai seama că arătarea care a îngenuncheat în fața ta e singura persoană impenetrabilă la puterea sugestiei.

- Sunt doar eu, biologul.

Doar tu. Doar biologul. Doar arma ta sfidătoare, aruncată asupra hotarelor Ariei X.

Te sprijină, îți apasă la gură un recipient cu apă, îți șterge puțin sânge, fiindcă tușești scuipând sânge.

- Unde e topograful? Întrebi.

- A revenit la tabăra principală, îți spune.

- Nu-i cu tine?

Se teme de biolog, de vârtejul înflăcărat, așa cum te temi și tu.

- O flacăra ce arde încet, o scânteie plutind peste smârcuri și dune, plutind iar și iar, fără nimic uman, doar o plutare fără sfârșit.

O sugestie hipnotică menită s-o calmeze, deși nu va avea mai mult efect decât un cântec de leagăn liniștitor.

Pe măsură ce conversația se derulează, simți că te poticnești, că pierzi șirul. Spui lucruri pe care nu intenționezi să le spui, încercând să rămâi în pielea personajului – persoana pe care o cunoaște biologul, imaginea pe care ai creat-o pentru ea. Poate că n-ar trebui să-ți mai pese de roluri acum, însă mai este un rol de jucat.

Te învinovățește, dar tu n-o poți învinovăți.

- Dacă a fost un dezastru, ai contribuit la crearea lui. Ai intrat în panică și ai cedat.

Nu-i adevărat – n-ai cedat nicicum –, dar încuviințezi totuși, gândindu-te la multele greșeli.

- Așa este. Ar fi trebuit să-mi dau seama din timp că te-ai schimbat.

Adevărat.

- Ar fi trebuit să te trimit înapoi la frontieră.

Asta nu-i adevărat.

- N-ar fi trebuit să cobor acolo cu antropologul.

Nu-i adevărat, nu tocmai. N-ai avut de ales, odată ce a șters-o din tabără, dornică să-și arate valoarea.

Scuipi mai mult sânge acum, dar nu prea mai contează.

– Cum arată frontiera?

O întrebare copilărească. O întrebare al cărei răspuns e ne semnificativ. Nu există altceva decât frontiera. Nu există nicio frontieră.

O să-ți spun când ajung acolo.

– Ce se întâmplă, de fapt, când o traversăm?

Nimic din ce te-ai aștepta.

– Ce ne-ai ascuns în privința Ariei X?

Nimic care să-ți fie de ajutor. Nu cu adevărat.

Soarele e o aureolă slabă, fără centru, iar vocea biologului se aude cu întreruperi, nisipul e totodată fierbinte și rece în pumnul încleștat al mâinii drepte. Durerea, care tot revine în valuri, atacă o dată la câteva fracțiuni de secundă, atât de prezentă, încât parcă nici nu mai este acolo.

În cele din urmă, îți dai seama că ți-ai pierdut capacitatea de a vorbi. Dar încă ești acolo, înăbușită și îndepărtată, ca un puști întins pe o pătură, chiar pe plaja asta, cu o pălărie trasă pe ochi. Picotind de la vuietul neconținut al valurilor și de la briza mării ce ține în frâu căldura care te potopește, răspândindu-se prin mădulare. Vântul ciufulindu-ți părul – o senzație la fel de îndepărtată precum foșnetul ierburilor crescute pe o stâncă ce seamănă cu un cap.

– Îmi pare rău, dar trebuie s-o fac, îți spune biologul, aproape de parcă ar ști că o poți auzi încă. N-am încotro.

Simți smucitura când te prinde de piele, o clipă simți doar vârful ascuțit, fiindcă biologul ia o mostră de țesut din umărul tău infectat. De la o distanță imensă, de nestrăbătut, coboară niște mâini cercetătoare: biologul îți umblă prin buzunarele jachetei. Îți găsește jurnalul. Îți descoperă arma ascunsă. Îți găsește scrisoarea jalnică. Oare ce va face cu ele? Poate nimic.

Poate o să arunce scrisoarea în mare, împreună cu arma. Poate o să-și risipească restul vieții studiindu-ți jurnalul.

Vorbește în continuare.

– Nu știu ce să-ți spun. Sunt furioasă. Mă tem. Ne-ai adus aici și ai avut o șansă să-mi spui ce se petrece, dar n-ai făcut asta. N-ai vrut s-o faci. Ți-aș spune să te odihnești în pace, dar știu că n-o să fie așa.

Apoi dispare și simți lipsa acelei apăsări umane de lângă tine, a binecuvântării perverse a acelor cuvinte, dar nu-i duci mult timp dorul, fiindcă te destrami și mai mult, te destrami în peisaj ca o nălucă ezitantă și de undeva, de departe, auzi o muzică lentă, delicată, și acel lucru ce ți-a șoptit mai devreme îți șoptește iarăși, apoi te dizolvă în vânt. Un fel de pecete nepământeană te-a cuprins, s-a încolăcit în jurul tău, ușor de confundat cu atomii de aer dacă n-ar avea un aspect cumva concentrat, intenționat. Voios?

Urci deasupra lacurilor neclintite, te înalți deasupra mlaștinii, ești invadată de scânteierile verzui ale mării și ale țărmlui, cuprinse de lumina târzie a soarelui... apoi te întorci spre pământ, spre chiparoși și spre apa cea neagră. După care urci iarăși spre cer, abrupt, îndreptându-te către soarele ce se furizează prin pâclă, și iarăși te prăbușești, răsucindu-te, pământul se năpustește spre tine năvalnic, întinzându-se neted, cu licărul iute al apei și valul lent al ierburilor bătute de briză. Aproape că te aștepti să-l vezi acolo pe Lowry, supraviețuitorul schilodit din prima expediție, cea de demult, târându-se spre siguranța frontierei. Însă nu e decât biologul, pășind greoi pe cărarea ce se întunecă... și așteptând, dincolo de ea, scheunând îndurerată, schimbată, psihologul de dinaintea celei de-a douăsprezecea expediții. E vina ta la fel de mult ca a altcuiva, vina ta, fără drept de apel. De neiertat.

În vreme ce te răsucești în aer, farul se apropie cu repezi-
ciune. Aerul vibrează, ieșind cu putere de după ambele laturi
ale clădirii, apoi își recapătă forma întrebător, cercetător,
înălțându-se doar pentru a coborî iarăși și curbându-se, în cele
din urmă, ca un semn de întrebare, pentru ca tu să poți fi
martora propriei tale arderi pe rug: o siluetă ghemuită din care
se prelinge lumină. Ce trup trist dormind, dizolvându-se! O
flacără verde, un semnal de alarmă, o oportunitate. Încă te mai
înalți? Încă ești pe moarte? Ai murit? Nu mai poți spune.

Însă șoapta n-a isprăvit cu tine.

Nu ești acolo, jos.

Ești aici, sus.

Și interogatoriul e în desfășurare.

Un interogatoriu ce se va repeta până ce vei oferi toate
răspunsurile.

PARTEA ÎNTÂI
LUMINĂ CĂLĂUZITOARE

0001: Paznicul farului

Am desfăcut mecanismul optic și am curățat lentilele. Am rezolvat cu teava de apă din grădină. Reparații mici la poartă. Am organizat uneltele și lopețile etc. în șopron. Vizită de la BSC. Am nevoie de vopsea pentru împropătarea semnalizării – negrul s-a erodat în partea dinspre mare. Îmi mai trebuie cuie și am de verificat din nou sirena dinspre vest. Am văzut: pelicani, găinușe-de-baltă, un vultur-pescar, ciocănitori, cormorani, mierle-albastre, un șarpe cu clopoței pitic (la gard – adu-ți aminte), un iepure-doi, o căprioară cu coadă albă și, înainte de răsărit, pe potecă, o mulțime de tatu.

In acea dimineață de iarnă, Saul Evans simțea cum vântul îi se strecura rece pe sub guler, în vreme ce pășea greoi pe cărarea ce ducea către casa farului. În noaptea de dinainte fusese furtună și, în jos și la dreapta sa, oceanul se întindea cenușiu și neliniștit sub albastrul șters al cerului, care se întrezărea printre tufele de ierburi înalte, unduioase. Bucăți de lemn, sticle, geamanduri alburii, scorjite, și un rechin-ciocan

mort eșuaseră pe plajă după furtună, amestecate cu smocuri încalcate de alge, însă nu fuseseră pagube mari nici aici, nici în sat.

Avea la picioare tufe de mure și ciulini de un cenușiu-închis, care aveau să dea flori stacojii la primăvară și la vară. În dreapta, dinspre bălțile întunecate, se ridicau vaietele stinse ale lișițelor și ale rațelor. Mierlele îndoiau crengile subțiri ale copacilor și, la trecerea sa, țâșneau drept în sus, înfricoșate, apoi se așezau la loc, în stoluri gureșe. Aerul proaspăt și sărat avea iz de flacăra: un miros de ars ce venea de pe la vreo casă din zonă sau de la vreun foc de tabără cu tăciuni încă fumegători.

Saul locuise vreme de patru ani la far înainte să-l cunoască pe Charlie și tot acolo locuia și acum, însă noaptea trecută zăbovisse în satul aflat la jumătate de milă distanță, în cabana lui Charlie. Era ceva nou, un lucru despre care nu vorbiseră; Charlie nu făcuse decât să-l tragă înapoi în pat când voi să se îmbrace și să plece. Un lucru bine-venit, care-l făcea acum pe Saul să surâdă jenat.

Charlie abia dacă se clintise când Saul se ridicase, se îmbrăcase și pregătise ouă pentru micul dejun. Îi adusese lui Charlie o porție generoasă, însoțită de o bucată de portocală, pe care i-o pusese sub un castron ca să stea caldă, și-i lăsase și un bilețel lângă prăjitorul de pâine, în care băgase, în așteptare, niște felii. La plecare, se întorsese să se mai uite o dată la bărbatul întins pe spate, acoperit pe jumătate cu așternutul. Deși se apropia de patruzeci de ani, Charlie își păstrase pieptul zvelt și muscular, umerii puternici și picioarele zdravene de om ce-și petrecuse mare parte a vieții adulte pe bărci, azvârlind năvoade, și abdomenul plat al unui bărbat care nu-și risipește prea multe nopți ținându-se de băutură.

Trăsese ușa după el cu un clic abia auzit și pornise fluierând în bătaia vântului, ca un idiot, de la primii pași, mulțumindu-i

Dumnezeului care-l făcuse până la urmă atât de norocos, deși cu atâta întârziere și într-un chip atât de neașteptat. Unele lucruri ți se întâmplă târziu în viață, dar mai bine mai târziu decât niciodată.

Nu peste mult, turnul farului se înfățișă înalt și solid înaintea sa. Era un punct de reper, ziua, pentru ambarcațiunile ce navigau în apele puțin adânci de lângă coastă, și era luminat noaptea, cam jumătate din săptămână, potrivit programului de trafic comercial ce se desfășura mai departe, în larg. Cunoștea fiecare treaptă, fiecare încăpere cu ziduri de piatră și cărămidă, fiecare crăpătură și petic de ipsos. Sistemul optic spectaculos, de patru tone – farul însuși – avea o lumină aparte, numai a lui, și sute de feluri de a ajusta lentilele. Lentile de primă mână, vechi de peste un secol.

Socotise, în vremea când fusese predicator, că știa ce este pacea, care îi era chemarea, însă abia după exilul autoimpus, după ce renunțase la tot, abia atunci Saul găsisse lucrul pe care-l căuta cu adevărat. Îi trebuise mai bine de un an ca să înțeleagă de ce: ținerea predicilor fusese o *proiecție exterioară*, un mesaj către lume, care la rândul ei se proiecta în el. Dar ocupându-se de far era un fel de a se cerceta interior care i se părea mai puțin arogant. Aici nu știa decât lucrurile practice învățate de la predecesor: cum să aibă grijă de lentile, cum anume funcționa ventilatorul și panoul de acces la sistemul optic, cum să mențină totul funcțional, cum să repare ce se strica – nenumăratele corvezi de zi cu zi. Întâmpina cu bucurie fiecare parte a acestei rutine, îl încânta că astfel nu mai avea timp să se gândească la trecut și, uneori, nu-l deranja să lucreze cât era ziua de lungă – mai ales acum, când încă mai simțea căldura îmbrățișării lui Charlie.

Însă căldura se topi când văzu ce-l așteaptă în parcare: pietruită, dincolo de gardul alb, imaculat, care înconjură casa farului și

împrejurimile. O berlină ponosită, familiară, staționa acolo, iar lângă mașină, cei doi recruți de serviciu de la Brigada Știință și Conștiință. Iarăși aveau să se țină scai de el, să-i strice buna dispoziție; deja își îngrămădiseră echipamentul lângă mașină – neîndoielnic, se grăbeau să înceapă. Le făcu semn cu mâna de departe, fără tragere de inimă.

În ultimul timp erau mereu prezenți, făcând măsurători și fotografiind, dictând rapoarte în reportofoanele voluminoase, executându-și filmările de amatori. Se străduiau să găsească... ce? Știa istoria coastei de aici, felul în care distanța și tăcerea făceau banalul mai intens. Înțelegea felul în care spațiile acestea, ceța și dunga pustie a plajei puteau lăsa impresia a ceva supranatural se puteau transforma din nimic într-o poveste.

Saul nu se grăbea, fiindcă i se păreau obositori și din ce în ce mai previzibili. Călătoreau câte doi, ca să aibă parte și de știință și de conștiință, și uneori se întreba ce vorbeau între ei, cât de plini de contradicții trebuie să fi fost, precum gândurile ce i se învârteau prin minte către sfârșitul pastoratului său. În ultima vreme veneau aceștia doi: un bărbat și o femeie, amândoi de douăzeci și ceva de ani, deși uneori îi păreau mai degrabă niște adolescenți, un băiat și o fată care fugiseră de acasă luând cu ei un set de chimie pentru amatori și o placă pentru spiritism.

Henry și Suzanne. Deși Saul presupusese că femeia era cea superstițioasă, se dovedise că, de fapt, savantul era ea – specialistă în ce? –, în vreme ce bărbatul era investigatorul elementelor supranaturale. Henry vorbea cu un ușor accent, unul pe care Saul nu-l putea localiza, care punea o pecete autoritară pe tot ce rostea. Era durduliu, tot atât de atent bărbierit pe cât era Saul de bărbos, cu pungi sub ochii de un albastru-deschis, cu păr negru tuns castron, dar cu șuvițe ce-i acopereau fruntea palidă, neobișnuit de înaltă. Lui Henry nu părea să-i pese de lucruri

lumești, cum era de pildă vremea pe timp de iarnă, fiindcă purta mereu o cămașă de mătase albastră și pantaloni cu dungă. Ghetele negre, lustruite, cu fermoare laterale nu erau pentru poteci lăturalnice, ci pentru străzile din oraș.

Suzanne părea să semene cu ceea ce lumea din ziua de azi ar fi considerat o „hipiotă“, însă pe vremea când era Saul tânăr, ar fi fost numită „boemă“ sau „comunistă“. Avea părul blond și purta o ie albă, brodată, și o fustă de piele întoarsă, cafenie, până mai jos de genunchi, unde se întâlnea cu cizmele înalte, arămii, ce-i completau uniforma. Din când în când mai avusese parte de asemenea persoane în parohie – pierdute, trăind în mintea proprie, așteptând ceva care să le mâne în luptă. Silueta slăbuță o făcea să pară cumva sora geamănă a lui Henry, nici mai mult, nici mai puțin.

Cei doi nu-i spusese niciodată numele de familie, deși unul dintre ei zisese odată ceva care suna precum „ser-listă“, ceea ce nu avea niciun sens. Saul nu prea se dădea în vânt să-i cunoască mai bine și ajunsese, de fapt, să le zică „Brigada Ușoară“ pe la spate, ca în „de categorie ușoară“.

Când ajunsese în cele din urmă în fața lor, Saul le făcu un semn din cap și rosti un „salut“ morocănos, iar ei se purtară, cum făceau adesea, ca și cum ar fi fost vreun vânzător la chioșcul din sat, iar farul o instituție care oferea servicii de relații publice.

– Saul, nu pari foarte bucuros, deși e o zi frumoasă, zise Henry.

– Saul, este o zi frumoasă, adăugă Suzanne.

Izbuti să dea din cap și să zâmbescă acru, lucru care-i făcu pe amândoi să izbucnească în hohote. Îi ignoră.

Însă, în vreme ce Saul descuia ușa, continuară să vorbească. Mereu voiau să vorbească, deși el, unul, ar fi preferat să-și vadă de treaba lor. De data asta trâncăneau despre ceva numit